

Geloven en weten

Zachte Krachten Brief

Nr. 35 februari 2024 www.dirkvandeglint.nl dvdglind@hotmail.com

NB: Aan onderstrepingen en aan afbeeldingen van boeken zijn linken gekoppeld.

BEELD PIXABAY

“Het hart heeft zijn redenen
die het verstand niet kent.”

Blaise Pascal (1623-1662)

“De kennis maakt opgeblazen, de liefde sticht.”

De apostel Paulus

“Geloven en weten zijn twee rails die
evenwijdig lopen en elkaar nooit ontmoeten.
Behalve bij het kind.”

Godfried Bomans (1913-1971)

INGEZONDEN DOOR WINNY BOGAARDS

Oriëntatie

Ergens in een uithoek van een onmetelijk heelal,
aan de rand van een enorm sterrenstelsel,
sta ik op een kleine planeet die zich met een onvoorstelbare
snelheid door de ruimte begeeft.

Meer precies: ik bevind mij op de Holterberg
en buig mij over een oriëntatietafel.

Zwolle ligt 32 km van hier, New Delhi 6265 km, Moskou 2060 km,
de Noordpool 4206 km, New York 5933 km, Rio de Janeiro 9623 km
en de Zuidpool 6244 km.

En, o ja, ik sta hier op 55 meter NAP.

Ik kijk eens om me heen terwijl ik probeer
de gegevens te bevatten.

Het zijn exacte cijfers hier op de oriëntatietafel –
maar weet ik nu dan waar ik ben?

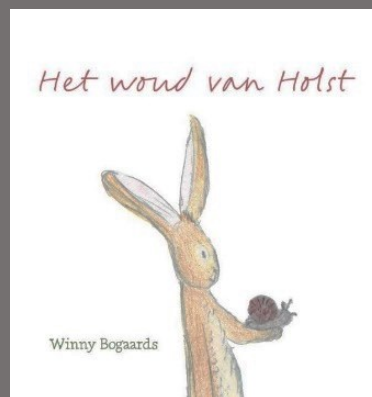

Dit mijmerijtje vind je terug in
'Stille stappen - vijftig Mijmerijtjes op het Pieterpad',
een boekje in de stijl van 'Stille aandacht',
dat eind maart verschijnt.

Winnie Bogaards
en **Het woud van Holst**

Onzichtbaar

'Als je iets niet kunt zien, dan bestaat het niet', zei Mier.

Nijlpaard dacht na: 'Als je je ogen dicht doet, kun je mij niet zien en toch ben ik er.'

'Dat telt niet!' riep Mier.

'Dus alles wat je kunt zien bestaat en de rest niet?' vroeg Nijlpaard.

'Ja,' zei Mier, 'zo zit dat.'

Het begon te waaien en Mier hield zich vast aan een grasspriet.

'De wind kun je ook niet zien,' zei Nijlpaard en kneep zijn ogen dicht, 'de wind kun je wel voelen.'

Het waaide steeds harder en Mier rende snel naar Nijlpaard, om onder hem te schuilen.

'Ik denk,' riep Nijlpaard, 'dat ook alles wat je kunt voelen, bestaat.'

En heel voorzichtig liep hij, samen met Mier, verder.

UIT: HET WOUD VAN HOLST - VERHALEN OVER GEVOELENS EN LEVENSVRAGEN DOOR WINNY BOGAARDS

Er was een jongetje – Ramses Shaffy
Als je op de foto klikt kun je dit
lieve liedje beluisteren.

INGEZONDEN DOOR HANS VAN DE GLIND

Leen ziet het zo

Baktopia

“Ik geloof wel dat ik het zeker weet!” zei de jongeman van een jaar of twintig. “Als we allemaal bereid zijn om wat kleinschaliger te leven en daar ook nog tevreden mee kunnen zijn, is het leven aangenamer voor iedereen.”

Het zal zo ongeveer aan het begin van de jaren tachtig zijn geweest dat deze jongen op een vrijdagavond te zien was in een item van één van de actualiteitenprogramma's op tv, ergens aan het begin van een mooie zomer.

Hij was een idealist, een echte! Had een oude bakfiets zorgvuldig geschuurd en het metaal en het houtwerk geverfd, nieuwe banden om de wielen gelegd en op de bak een tent geknutseld, waarin een zit- en ligplaats, keukengerei en kistjes voor zijn kleding een plek hadden gevonden naast twee stormlantaarns, die voor de verlichting (en een beetje verwarming) bij avond zorgden.

Hij sprak enthousiast over deze vinding. Hij had niet meer nodig dan deze ruimte

en mocht zijn bakfiets voorlopig een plekje geven bij een volkstuincomplex ergens in de marge van de grote stad Rotterdam.

Volledig tevreden met het leven! Hij liet de kijkers vol trots de zelfgemaakte tent en zijn spulletjes zien en sprak de hoop uit dat meer mensen zijn voorbeeld zouden volgen, zeker jonge mensen die nog ongebonden waren en ook de verontrustende berichten hadden gehoord over opwarming van de aarde en stijging van de zeespiegel.

“En je bent ook nog eens heel mobiel!” zei hij en fietste voor de camera een klein blokje rond om te laten zien dat dat heel goed mogelijk was.

Thomas More noemde zijn droomland Utopia, de jonge idealist noemde zijn creatie Baktopia, een nieuwe vorm van leven. Een vorm die ook nog kon leiden tot meer samen delen en, omdat het zo kleinschalig was, de inheligheid en agressie een beetje uit de maatschappij zou kunnen halen.

Na het weekend stond er een kort artikeltje in de krant naar aanleiding van het tv-programma: onverlaten hadden, toen de jongen even weg was, zijn spulletjes uit de bak gehaald en kapot getrapt en de bakfiets met tent en al in de fik gestoken.

Zo'n klein ideaal en zo kapot gemaakt! Ik ben het nooit vergeten.....

“Ik geloof wel dat ik het zeker weet!” zei Akelsej Navalny. “Als we allemaal bereid zijn om op een kleinschalige en vriendelijke manier met ons land en met elkaar om te gaan, moet het mogelijk zijn om de wreedheid er uit te halen en vrede na te streven. Ik wil wel het goede voorbeeld geven!”

Hij was een idealist, een echte! Had al zijn goede ideeën een glanzend lakje gegeven, zodat hij ze moedig en vol trots

kon presenteren aan iedereen die het maar wilde horen en zien. Hij had niet meer nodig dan een klein beetje ruimte en, zolang hij nog niet democratisch verkozen zou zijn, was hij tevreden met een plekje aan de rand van het grote land Rusland van waaruit hij zijn gloedvolle en eerlijke verhalen kon vertellen over het rijke en volle culturele leven dat zou kunnen ontstaan als de mensen maar bereid waren om te delen

en de waarde van goed leven in te zien.

Navalny verdween in de bak om er nooit meer levend uit te komen, zijn idealen werden op een angstaanjagende manier kapot getrapt, wie hem wilde eren vanwege zijn moed werd opgepakt en de laatste hoop ging als een nachtkaares uit.

Zo'n ideaal en zo kapot gemaakt! Ik zal hem nooit vergeten.....

Aleksej Anatoljevitsj Navalny

4 juni 1976 – 16 februari 2024

“Ik ben voldaan omdat ik in een moeilijke tijd deed wat goed was.”

“Zalig zijn degenen die hongeren en dorsten naar gerechtigheid, want zij zullen vervuld worden, is momenteel het belangrijkste politieke idee in Rusland.”

*“Rusland zal vrij zijn.
Rusland zal gelukkig zijn.”*

ALDUS NAVALNY VOOR DE RECHTBANK IN MOSKOU DD 20 FEBRUARI 2021
BRON:TROUW WO 21 FEBRUARI 2024

VIA [DEZE LINK](#) KUN JE EEN BRIEF TEKENEN TER NAGEDACHTENIS VAN NAVALNY.

Willem Olierook
Kleinzoen & Oop

Het askruisje

‘Hoi Oop.’

‘Ha Tijl, is de school alweer uit? Wat vliegt de tijd.’

‘Hoe kan de tijd nou vliegen Oop?! Jij zegt altijd van die rare dingen.’

‘Dat zijn spreekwoorden en gezegdes. Leren jullie die niet op school?’

‘Nee, gelukkig niet. Oop, ik moet van mamma vragen of ik morgenavond bij jou mag eten en slapen. Ze gaat met vriendinnen naar de bioscoop en pappa moet overwerken. Kan het?’

‘Even denken... morgen is het woensdag... wacht eens, het is Aswoensdag, dus dan ga ik een askruisje halen.’

‘Wat is dat nou weer Oop? En waar haal je zo’n... askruisje?’

‘Dat kun je in de kerk halen. Je mag morgen dus wel komen, maar dan moet je ook even met me mee naar de kerk.’

‘Hm... maar wat is dat dan Oop en duurt het niet lang? Kerk is saai!’

‘Ik heb wel eens ergens gelezen dat ze het askruisje omschrijven als: “de kater na carnaval”. Na het vrolijke eet-, drink- en verkleedfeest komt het moment dat je spijt betoont van je fouten en zeg je in feite dat je een beperkt mens bent.’

‘Wat ingewikkeld allemaal. Maar waarom die as Oop?’

‘As staat – een moeilijk woord, ik leg het straks uit – symbool voor de dood. In de Bijbel zie je dat mensen die rouwen en boete doen as op zichzelf smeren als publiekelijk signaal.’

‘Niet van die moeilijke woorden

Oop. Wat heeft dat kruisje er mee te maken?’

‘Het kruis is zeg maar “het logo van de christenen” en verwijst naar de kruisiging van Jezus. De as is gemaakt van de verdroogde en verbrande palmtakjes die de mensen vorig jaar met Pasen hebben gekregen. En het askruisje krijg je op je voorhoofd en wil zoiets zeggen als: “kijk, wereld, zo ben ik, ik ben as.”’

'Maar ik ga toch niet dood als ik die as op mijn hoofd krijg?'

'Nee hoor, maar iedereen gaat een keer dood, dat weet jij ook. Maar ik geloof dat er na dit leven nog iets zal zijn. Dat askruisje, die ervaring, zorgt dat ik daar even bij stil sta.'

'Dat eh... symbool heet dat toch, is eigenlijk best mooi. Maar hoe lang moet je dat laten zitten dan?'

'De meeste mensen halen het al in de kerk weg voordat ze naar buiten gaan, maar ik veeg het thuis pas af als ik het zie zitten bij het tandenpoetsen.'

'Nou Oop, ik wil dat ook wel eens meemaken, maar ik ga het in de kerk al weghalen hoor.'

'Is goed knul; ik vind het al stoer dat je met me mee wilt.'

'Eten we morgen dan wel pannenkoeken? Doei Oop!'

Om alvast in je agenda te zetten:

SCHILDERIJ: 'ONDER DE BOEKENBOOM' – WOUTER BERNIS

Cultuur in de Levenstuinen

VOOR ONTMOETING EN GESPREK MET SCHRIJVERS EN KUNSTENAARS

Zondag 23 juni, 12.00-16.30 uur

Klik [hier](#) voor meer informatie over de deelnemers aan dit evenement.

De Levenstuinen gaan op eerste Paasdag, zondag 31 maart, weer open.

Klik [hier](#) voor meer informatie over De Levenstuinen.

Anke Heij
Kunst van het Mogelijke

Niet-weten

*Ik zweef
Tussen niet-weten
En willen weten
Ergens tussen hoofd en hart*

*Probeer de echo te vangen
Van een fluistering
Alsof het een vlieg is
Telkens net mis*

*Zoek de stilte
Vind er verlangen naar meer
Vind er pijn
Die van bang te verliezen*

*En toch...
In het niet-weten
Waar alle verhalen zwijgen
Lonkt de ruimte en wijsheid*

Onzegbaar

*In een woord, zie ik een spiegel
Ik kijk erin. En speel ermee
Ik laat woorden rondwaaien
Door de ruimte in mijn hoofd
Ik voel de temperatuur
Proef de klank
Luister naar de echo
Zoek de essentie
En vind niet-weten
Ik probeer een glimp te
verwoorden
Van wat onzegbaar is*

Anke Heij biedt coaching en training bij gehoorverlies.
Via [deze link](#) kun je nader met Anke en haar praktijk kennismaken.

De weg naar binnen In dankbare herinnering aan Ton Scheffel (1942-2023)

Toen ik een kleine veertig jaar geleden mijn weg als leraar
Levensbeschouwelijke Vorming nog moest vinden,
ben ik meer dan eens bemoedigd en aangemoedigd door Ton Scheffel,
een aimabele collega die het vak Wiskunde gaf.

Eind vorig jaar bereikte me het bericht van zijn overlijden.
Van zijn vrouw, een van de lezeressen van de Zachte Krachten Brieven,
kreeg ik deze mandala toegestuurd, ingekleurd door Ton op zijn oude dag.

Voor mij is deze mandala niet alleen een fijnzinnig symbool
van de weg naar binnen die we allemaal hebben te gaan,
maar ook van het vertrouwen dat we mogen hebben dat
het mooi en goed is wat we daar,
diep vanbinnen, zullen aantreffen.

Dankjewel Ton!

De Rijke Bramenplukker

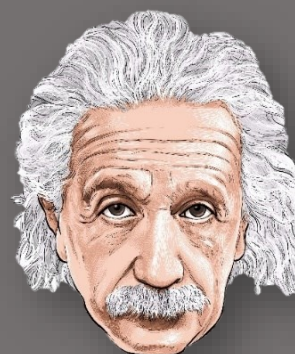

‘De rijke bramenplukker’ is een sprookje van Godfried Bomans. Via deze [link](#) kun je een bijzondere uitvoering van dit sprookje beluisteren en bekijken.

INGEZONDEN DOOR WINNY BOGAARDS

“Een mens is deel van het geheel, door ons ‘Universum’ genoemd. De mens ervaart zichzelf, zijn gedachten en gevoelens als iets dat gescheiden is van de rest – een soort optisch bedrog van ons bewustzijn. Dit bedrog is als een soort gevangenis voor ons, die ons beperkt tot onze persoonlijke verlangens en tot genegenheid voor slechts een paar mensen die ons het meest na staan. Onze taak ligt hierin dat wij ons van deze gevangenis bevrijden door ons vermogen tot mededogen te vergroten en alle levende schepsels te omarmen en daarbij de gehele natuur in al haar schoonheid.”

Albert Einstein
(1879-1955)

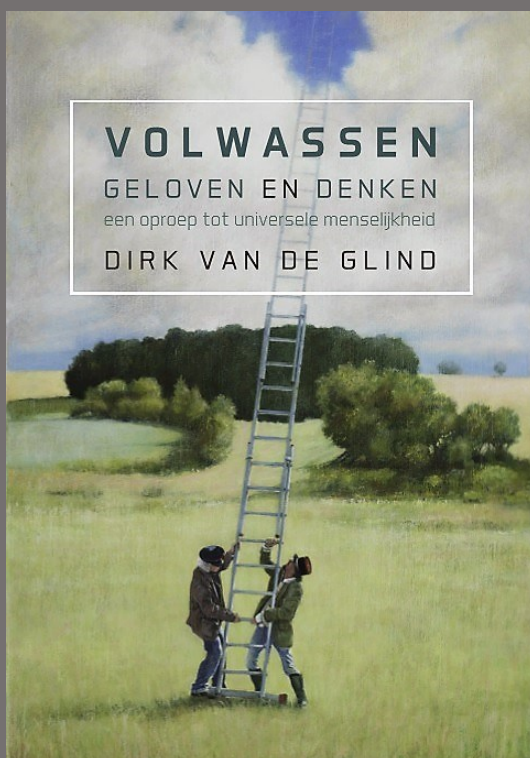
Graag sluit ik de Zachte Krachten af met een wat langere tekst.

Dit keer is dat een hoofdstuk uit

**“Volwassen geloven en denken
Een oproep tot universele menselijkheid”**

Klik [hier](#) voor de digitale werkplaats bij dit boek.

Klik [hier](#) voor de video bij dit boek.

BEELD: WOUTER BERNS
OVERIG: PIXABAY

De zegen van de twijfel

‘Eerst is de berg de berg.

Dan is de berg de berg niet meer.

Maar uiteindelijk is de berg weer de berg.’

(Uit het Zenboeddhisme)

Jaren geleden werd ik door een verontruste moeder aangesproken in de schoolbibliotheek. Ze had gezien dat er boeken stonden over allerhande godsdiensten en stromingen en maakte zich zorgen over de leerlingen: ‘Het is in deze tijd

voor jonge mensen al zo moeilijk christen te zijn en nu gaat u het ze met deze boeken nog moeilijker maken.' Natuurlijk probeerde ik haar gerust te stellen maar dat ik aangaf dat de twijfel jonge mensen toch wel zou bereiken wanneer ze eenmaal op eigen wieken zouden gaan en ze derhalve maar beter het nodige gezien en overdacht konden hebben vóór ze de wereld introkken, hielp haar niet. Ze wierp tegen dat jonge mensen beter gewapend zouden zijn tegen alle mogelijke verleidingen wanneer ze eerst doordrenkt werden met het eigen geloof.

Ik begrijp deze afwerende houding maar betreur haar ook. Ze doet me denken aan de strategie van de dictator die zich slechts met jaknikkers omringt en zich afsluit voor iedere vorm van kritiek. Het is een houding gebaseerd op angst want voor wie absolute zekerheid belangrijk is, is ook maar het geringste spoortje van twijfel bedreigend. Geloven betekent echter in de eerste plaats vertrouwen. Alles zeker willen weten maakt dat mensen zichzelf af- en opsluiten terwijl verlossing en bevrijding juist kernwoorden zijn in alle religies.

Toen ik tijdens een les over stilte en meditatie op een kussen ging zitten om de basishouding en een paar mogelijkheden te laten zien, wilde een leerling het lokaal verlaten - de angst stond op zijn gezicht te lezen. In een gesprek achteraf liet hij weten dat meditatie zich niet verdroeg met zijn christelijke levensovertuiging. Wie mediteert stelt zich open voor boze geesten, zo motiveerde hij zijn standpunt.

Later ben ik gaan beseffen dat hij meer gelijk had dan ik toen doorhad. Maar wel anders dan hij het bedoelde. Meditatie is namelijk niet je even afsluiten voor de boze buitenwereld en je een tijdje spiritueel goed zitten voelen. Meditatie betekent 'stoppen met vluchten en zien wat is.' Niet langer vluchten dus in afleiding of kicks, maar onder ogen durven zien hoe het met jezelf en de wereld om je heen gesteld is. Het betekent bovendien dat je niet langer vlucht in overtuigingen en je je niet langer vastklampt aan zekerheden.

Wie het aandurft de stilte in te gaan zonder enig houvast, vraagt om moeilijkheden. Dat was de ervaring van de woestijnvaders die in de eerste eeuwen van het christendom de decadent geworden samenleving achter zich lieten en vervolgens bezocht werden door duivels. Het was de ervaring van zowel Jezus als Boeddha dat ze door demonen op de huid werden gezeten toen ze het aan hadden gedurfd zich terug te trekken in absolute stilte. Ze stuitten op de oude waarheid dat wie werkelijk wil leven eerst moet durven sterven.

Deze waarheid geldt niet alleen voor gelovers met moeilijk te doorgronden denkbeelden maar evenzeer voor verlichte denkers met een heldere kop. Deze waarheid is met ons menselijk bestaan gegeven en geldt nog altijd: een mens moet door de vuurbaak van de twijfel heen wil hij volwassen worden en recht op kunnen lopen.

Demonen waarover in overgeleverde verhalen gesproken wordt zijn geen wezens met vurige ogen, vleugels en staarten. Het zijn onze eigen angsten en bange gedachten over onszelf: dat we niet de moeite waard zouden zijn en er niet toe zouden doen. Het is de martelende onzekerheid over het leven dat we

leiden; de diepe existentiële twijfel aan wie en wat we zijn, waar elk mens van vlees en bloed en met het hart op de goede plaats onherroepelijk mee te maken krijgt. Het zijn die dingen die ons ervan afhouden de mens te zijn die we werkelijk Zijn.

Een filosoof is letterlijk een 'vriend van de wijsheid'. Maar pas op, want deze vriendschap is geen gemakkelijke. Filosofie leert je namelijk je eigen gedachten te wantrouwen, in die zin dat je ze niet zonder meer als waar aanneemt. Volgens Aristoteles (384-322 v. Chr.) begint de filosofie met verwondering. Een filosoof stelt zich vragen, ook over wat vanzelfsprekend lijkt en zoekt vervolgens naar antwoorden, zoals een kind leert en zich ontwikkelt door eindeloos vragen te stellen. Zo kon Isaac Newton (1643-1722) zijn mechanische wereldbeeld ontwikkelen, waar we zoveel aan te danken hebben, door zich de simpele vraag te stellen waarom een appel eigenlijk van de boom valt.

We zouden tal van zaken niet hebben gehad wanneer mensen zich geen vragen hadden gesteld en we zouden ons als mensheid niet hebben ontwikkeld wanneer er geen stoutmoedige dromers geweest waren die door de woestijn van diepe twijfel durfden trekken. Absolute zekerheden die zonder vragen moeten worden aangenomen betekenen dan ook stagnatie en uiteindelijk dood en ontbinding. Twijfel is daarentegen als het omwoelen van de vruchtbare grond, als het snoeien van de takken: wellicht pijnlijk en lastig maar nodig voor groei en ontwikkeling.

Zo kwam er in de wereld van het westerse christendom een einde aan de afluathandel door de kritische vragen die integere geloverson stelden. De brandstapels doofden door de kritiek van verlichte denkers. Het idee dat de vorst namens God regeerde en daardoor absolute macht had, sneuvelde door nieuwe inzichten in mens en samenleving. Het onbarmhartige dogma dat ongedoopte kinderen naar de hel

zouden gaan, werd uiteindelijk losgelaten op basis van gezond verstand en compassie.

Er zullen weinig gelovers zijn die het betreuren dat er teruggekomen werd op dit soort onmenselijke dogma's en praktijken – en daarmee ook op de eronder liggende overtuigingen. Er zijn echter overtuigingen waaraan nog wel wordt vastgehouden en het zou zo maar kunnen dat je als gelovige bij de ene je wenkbrauwen fronst terwijl je bij de andere instemmend knikt. Bij wijze van proef som ik er een aantal op:

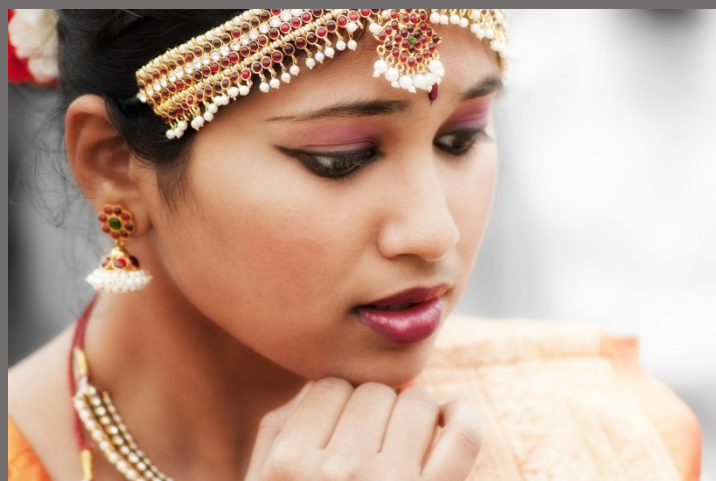
Zo zijn er bijvoorbeeld mensen die tegen zijn op een bloedtransfusie omdat de Bijbel het bloed als de zetel van de ziel zou zien. Er zijn mensen die geen verjaardagen vieren omdat de verjaardag in de bijbel niet als feestdag genoemd wordt en de enige keer dat iemand zijn geboortedag noemt, deze vergezeld gaat van een vervloeking.

Er zijn er die zich uit overtuiging niet laten inenten tegen ziekten. Er zijn er die het gebruik van condooms als een zonde zien. Ook zijn er die vinden dat dieren onverdoofd moeten worden geslacht omdat God dat nu eenmaal zou eisen. En er zijn er die er van overtuigd zijn dat vrouwen geen leidinggevende posities in hun organisatie in mogen nemen omdat deze door God louter en alleen aan mannen toebedeeld zijn. Anderen geloven dat mannen van God niet de hand van een vrouw mogen schudden. En er zijn er zelfs die geloven dat je naar de hel gaat wanneer je door een vrouw van het leven wordt beroofd. Ook zijn er die vinden dat je als gelovige niet het gebouw van een andere godsdienst binnen mag gaan. Er zijn er die geloven dat homoseksuelen moeten worden gedood in de naam van God. Anderen geloven dat je door te bidden genezen kunt van homoseksualiteit en dat je van God

in ieder geval nooit toe mag geven aan de lijfelijke beleving van deze geaardheid. Er zijn mensen die geloven dat je een ernstig vergrijp begaat tegen de goddelijke orde wanneer je als lager geplaatste in de samenleving je schaduw laat vallen op die van een hogergeplaatste. Er zijn gelovigen die er van overtuigd zijn dat dansen het werk van de duivel is. Er zijn mensen die vinden dat seks voor het huwelijk een zonde is. En er zijn er die geloven dat God ontstemd is wanneer ze op zondag een ijsje kopen of naar de bioscoop gaan.

Het wemelt in onze menselijke wereld van de overtuigingen en zekerheden en je moet wel heel erg overtuigd zijn van je eigen gelijk wanneer je precies je eigen set waarheden voor het enige juiste houdt. Dit stugge vasthouden aan alleen de eigen overtuiging komt overigens niet alleen voor bij gelovers. Ik kom het net zo hard en onverzoenlijk tegen bij mensen die een afkeer van geloven hebben ontwikkeld: ze schoppen tegen het beeld dat ze ervan hebben gekregen en weigeren te zien dat er zoveel meer is dan alleen dat wat ze – misschien wel erg terecht – afwijzen. Zo maak ik het mee dat kritische, antigods-dienstige leerlingen protesteren wanneer ik een andere kijk op een verhaal uit het Oude Boek laat zien: 'Ja, als je het zo bekijkt kun je alles wel gaan beweren!' En ik hoor ze denken: 'zit ik net zo lekker in m'n afwijzing, blijkt zo'n verhaal verdorie toch nog iets zinnigs te kunnen zeggen. Kan ik m'n net zo leuke negatieve commentaar weer een beetje bij gaan lopen stellen...'

Het is lastig uit je comfortzone gestoten te worden en je geplaatst te zien voor onbekende vragen. Maar wat als dat precies is waar geloven je toe aanzet? Wat als je wordt uitgenodigd weg te trekken uit alles wat je vertrouwd voorkwam en wat je veiligheid gaf?

Er staat in het Oude Boek een prachtige metafoor over God als een arend die zijn jonkies draagt op zijn vleugels. Dat doet hij niet om ze klein te houden. Hij stoot ze namelijk zelf uit het nest omdat ze op eigen wieken het leven in moeten gaan. Wanneer dat echter nog even niet lukt, duikt hij eronder om ze op te vangen en terug te brengen naar het veilige nest. Maar een of twee dagen later duwt hij ze opnieuw over de rand, de grote en soms beangstigende wereld in. Jonkies kunnen nu eenmaal geen jonkies blijven en moeten volwassen worden.

Stel dat geloven betekent dat je als mens je angst voor het onbekende onder ogen durft zien en dat je ondanks alle onzekerheden je weg in vertrouwen kunt gaan, zou het dan geen geweldige impuls kunnen bieden je vleugels uit te slaan en van je leven iets prachtigs en zinvol te maken? En zou het misschien juist dat geloven kunnen zijn dat je grond onder de voeten geeft? En maakt het daarbij veel uit of je jezelf in de eerste plaats ziet als gelover of als denker?

In het Oude Boek is een prikkelend filosofisch geschrift opgenomen van een hartstochtelijk twijfelaar. Hij wordt Prediker genoemd en doet zich voor als koning Salomo die op alle mogelijke manieren probeert geluk en zin te vinden.

Allereerst in de gangbare vormen van vermaak zoals eten, drinken, 'seks, drugs & rock 'n roll', bezit, status en macht. Hij vindt echter niet wat hij zoekt en schrijft zelfs dat hij een afkeer van het leven krijgt – zoals vandaag de dag mensen vast kunnen lopen in een hedonistische leefwijze.

De ommekeer voor deze twijfelaar blijkt precies daar te liggen waar de gelukzoeker die op safe wil spelen voor weg loopt: in het verdriet van verlies en dood. Prediker zegt dat de crisis van de twijfel een zegen kan zijn die je de ogen opent voor wat er echt toe doet en spoort zijn lezers vervolgens aan te genieten van de dingen die het leven meestal gratis te bieden heeft.

*'Ongelukkige mensen kennen van alles de prijs,
maar van niets de waarde.'*

Naar Oscar Wilde (1854-1900)

In deze woorden licht de aloude keuze voor angst of liefde op. Een prijs is immers uit te drukken in duidelijke cijfers en staat daarmee voor zekerheid en houvast. Met waarden begeef je je op het onzekere terrein van je persoonlijkheid in relatie met

de mensen en de dingen om je heen, waar geen ijzeren wetten gelden maar de liefde je uitnodigt voluit mens te zijn.

Dogmatici van zowel gelovige als wetenschappelijke snit zoeken graag de veiligheid van absolute zekerheden en zetten zichzelf en de wereld daarmee vast. Maar het leven zelf staat geen ogenblik stil en kan alleen in vertrouwen worden geleefd.

Fijn als je deze **Zachte Krachten** doorstuurt naar mensen die ze zouden kunnen waarderen.

Heb je deze Zachte Krachten doorgestuurd gekregen en wil je ze voortaan zelf ontvangen, laat het dan vooral weten.

Mocht je de Zachte Krachten liever niet meer ontvangen, schroom dan niet het door te geven.

dvdglind@hotmail.com

